

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/107/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917205501
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5917205501.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobcu Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Bratislava, Žižkova 11, IČO: 36 854 140, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Prievozská 4/B, proti žalovanej M. S., nar. X.X.XXXX, bytom X. X, právne zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom X., J. H. X/A, o zaplatenie sumy 1.014,38 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 9Csp/97/2017-98 zo dňa 12. februára 2018 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Vychádzal z toho, že zmluva, od ktorej žalobca odvodzuje uplatňovaný peňažný nárok, je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Takáto zmluva obligatórne musí obsahovať všetky náležitosti prezumované označeným zákonom, z čoho vyplýva, že všetky dotknuté náležitosti musí obsahovať už samotný návrh na uzavretie zmluvy a súčasne akceptácia návrhu na uzavretie zmluvy nesmie obsahovať ďalšie doplnky. Okresný súd konštatoval, že v konkrétnostiach súdenej veci uvedené nebolo dodržané; návrh nezahŕňal všetky predpísané náležitosti a akcept (oznámenie o poskytnutí úveru ku kreditnej karte) bol doplnený o ďalšie „dojednania“. Nadväzne predmetné oznámenie je nutné posúdiť ako nový návrh na uzavretie zmluvy, ktorý však už zo strany žalovanej nebol predpísaným spôsobom (písomne) akceptovaný. Podpis žalovanej na predmetnej listine deklaruje iba skutočnosť prevzatia písomnosti od žalobcu, ale nevyplýva z neho vôľový konsenzus oboch zmluvných strán. Nakoľko predmetná zmluva nemala v konečnom dôsledku písomnú formu, v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. okresný súd úver považoval za bezúročný a bez poplatkov.

2. V súvislosti s argumentáciou žalobcu o ústavne konformných princípoch výkladu zmlúv uviedol, že v dôsledku nedostatku písomnej formy nevyhodnotil dotknutú zmluvu ako neplatnú, avšak z titulu špecifických sankčných následkov spotrebiteľských zmlúv/úverov je predmetný úver nutné kvalifikovať ako úver bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd dodal, že absenciu písomne prejavenej vôle žalovanej uzatvoriť zmluvu o spotrebiteľskom úvere nemožno za daných okolností odstrániť podľa výkladových pravidiel (osobitne, ak sám žalobca ako dodávateľ finančnej služby vyhotovoval všetky súvisiace písomnosti, resp. ich predtlačie). Keďže žalovaná titulom kreditnej karty čerpala úver v celkovej výške 4.113,57 eur a v prospech žalobcu v úhrne zaplatila sumu 4.582,40 eur, je nárok žalobcu uplatnený v prejednávanej spore v celom rozsahu nedôvodný.

3. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore plne úspešnej žalobkyni priznal nárok na jej náhradu v rozsahu 100%.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Poukazoval na to, že okresný súd neaplikoval zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (28.6.2010), v ktorom období následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nastával vtedy, ak zmluva nemala písomnú formu a súčasne (kumulatívne) neobsahovala taxatívne vymedzené náležitosti. Z daného pohľadu považoval napadnuté rozhodnutie aj za nedostatočne odôvodnené.

5. Odvolateľ zopakoval svoju argumentáciu ohľadne základného princípu výkladu zmlúv, ktorý má smerovať prioritne k ustáleniu platnosti zmluvy, a nie jej neplatnosti. Zároveň právny úkon je nutné v zmysle § 35 ods. 2 Obč. zák. hodnotiť podľa vôle strán (nielen podľa bezprostredného písomného vyjadrenia), pričom samotná žalovaná nepopierala úmysel vstúpiť so žalobcom do zmluvného vzťahu. Prístup okresného súdu odvolateľ označil za formálnu aplikáciu práva aj s odkazom na štandardnosť kreditnej karty ako finančnej služby v iných členských štátoch Európskej únie. Tvrdil, že okresný súd nešpecifikoval, v dôsledku čoho negoval podpísané dokumenty a vyhodnotil úver za bezúročný. Žalobca doplnil, že v obdobných prípadoch bolo súdmi jeho nárokom vyhovené, preto napadnuté rozhodnutie nerešpektuje princíp materiálneho právneho štátu, ktorý je reprezentovaný aj ustálenosťou rozhodovacej súdnej praxe.

6. Žalovaná sa v plnom rozsahu stotožňovala so závermi okresného súdu a žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť. Výklad § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. prezentovaný protistranou označila za logicky neudržateľný, čo potvrdzuje neskoršia novelizácia označeného právneho predpisu zákonom č. 352/2012 Z.z. Dodala, že z listiny žalobcu označenej ako „Oznámenie o poskytnutí úveru...“ nie je zrejmy akcept žalovanej ohľadne tam uvedených náležitostí zmluvy nad rámec tých náležitostí, ktoré boli obsahom jej prvotnej žiadosti.

7. Žalobca v následnej reakcii poukazoval na kogentný charakter odplatnosti úverovej zmluvy. Keďže vyslovenie bezúročnosti predstavuje výnimku z daného pravidla, má byť k nemu pristupované reštriktívne. Ak teda zákon č. 129/2010 Z.z. v príslušnom znení stanovoval kumulatívne podmienky, je nevyhnutné, aby boli (obe/všetky) súčasne naplnené. Neskoršia novelizácia označeného právneho predpisu nie je určujúcou a významnou. Odvolateľ zotrval tiež na svojej argumentácii ohľadne uprednostnenia okresným súdom výkladu zakladajúceho neplatnosť právneho úkonu pred výkladom vedúceho k jeho platnosti.

8. Na dotknuté vyjadrenie už žalovaná nereagovala.

9. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

10. Neobstojí odvolacia námietka, v zmysle ktorej okresný súd nešpecifikoval, prečo „negoval“ podpísané dokumenty. Okresný súd v bode 12. odôvodnenia (osobitne jeho časť na strane 9) podrobne vysvetlil svoje východiská a úvahy ohľadne posúdenia kontraktačného procesu zmluvných strán a dostatočne konkrétne vymedzil dotknutý čiastkový záver o nedostatku písomnej formy. Žalobca s danými konštatovaniami vôbec nepolemizuje, iba veľmi všeobecne - navyše, nezodpovedajúco obsahu odôvodnenia - tvrdí, že okresný súd sa s predmetnou čiastkovou otázkou nevysporiadal. Takéto zadefinovanie odvolacieho dôvodu nemôže (logicky) byť spôsobilé podmieniť vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku.

11. Dotknuté konštatovanie platí aj vo vzťahu k námietke o údajnom porušení princípu materiálneho právneho štátu, keďže v iných veciach na iných súdoch mali byť obdobné nároky žalobcu akceptované. Žalobca žiadne takéto rozhodnutie v odvolaní neoznačuje, preto je veľmi otázne nielen to, či jeho žalobám bolo vyhovené, ale predovšetkým to, či skutočne išlo o obdobné prípady (či už skutkovo alebo právne). Zároveň z vyjadrenia žalobcu nevyplýva, že by sa malo jednať o rozhodnutia, ktorými sú konajúce súdy viazané (§ 193, § 391 ods. 2, či § 455 CSP), eventuálne rozhodnutia, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP). Podstatné v rozoberanej súvislosti je, že súd prvej inštancie dostatočne zdôvodnil/vysvetlil svoj právny názor, t.j. argumentačne sa s riešením predmetnej právnej otázky plnohodnotne vyrovnal, preto

nekonal v rozpore s princípom právnej istoty (bližšie napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 144/2014 z 13.5.2014).

12. Odvolateľ tiež neopodstatnene poukazuje na uprednostnenie výkladu právneho úkonu zakladajúceho jeho neplatnosť pred výkladom smerujúcim k platnosti právneho úkonu. Okresný súd totiž postupoval presne v zmysle požiadaviek žalobcu a nerešpektovanie úpravy kontraktáčného procesu (osobitne v zmysle § 44 ods. 2 Obč. zák.), resp. nedodržanie písomnej formy nevyhodnotil, ako spôsobujúce neplatnosť právneho úkonu, ale akceptoval širšie (ústne či konkludentné) súvislosti a dotknutý právny úkon/zmluvu považoval za platne uzavretú. Zdôraznil však špecifický charakter spotrebiteľských vecí a vôľu zákonodarcu klásť osobitný dôraz na obsahované, ale aj formálne náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch, nedodržanie ktorých je sankcionované (práve) bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

13. Len na okraj a nad bezprostredný rámec odvolania krajský súd dodáva, že sa stotožňuje s hodnotením priebehu kontraktáčného procesu vykonaným okresným súdom; predovšetkým v otázke posúdenia potvrdenia/oznámenia o poskytnutí úveru ku kreditnej karte ako nového návrhu na uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je totiž nepochybné, že dotknutá písomnosť obsahovala ďalšie (žalovanou v žiadosti o poskytnutie úveru neuvedené) dojednania, resp. náležitosti úverového vzťahu.

14. Dôsledkom toho, že zmluva medzi stranami nemala písomnú formu je bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného úveru - § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2011 Z.z. Hoci zodpovedá zneniu dotknutého zákonného ustanovenia (ku dňu uzavretia zmluvy) vyjadrenie žalobcu, že označená právna norma obsahovala zlučovaciu/kumulatívnu spojku „a“, uvedené nespôsobuje nesprávnosť záveru okresného súdu. Doslovný výklad je len jednou z metód výkladu právnych predpisov, pričom rozhodne nejde o výklad dominantný. Naopak, na zistenie účelu a zmyslu zákona, ktorý je pri aplikácii práva rozhodujúci, je nevyhnutné vnímať zákonný text v širších súvislostiach.

15. Nielen z dôvodovej (predkladacej) správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., ale predovšetkým z predkladacej správy k jeho novele zákonom č. 352/2012 Z.z. je nepochybné, že v pôvodnom texte zákona pri uvedení spojky „a“ (namiesto správnej spojky „alebo“) došlo len k zrejmej nedôslednosti zákonodarcu. Vyjadrenie „...týmto sa dosiahne pôvodný zámer predkladateľa ...“, ktoré obsahuje dôvodová správa k zákonu č. 352/2012 Z.z., je v tomto smere jednoznačné. Významným je tiež fakt, že dotknuté zákonné ustanovenie predstavovalo i transpozíciu všeobecnej požiadavky smernice 2008/48/ES ako súčasť dôslednej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa.

16. Je však možné čiastočne súhlasiť s odvolateľom, že okresný súd mohol v odôvodnení uvedenú otázku (hoci v súdnej praxi ide o notoricky známu okolnosť, vrátane jej vyhodnotenia) bližšie ozrejmiť. Vzhľadom na to, že rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, je predmetná čiastková nedôslednosť odstránená vyššie uvedeným konštatovaním odvolacieho súdu.

17. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

18. Žalobca síce odvolaním výslovne napadol aj výrok rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania, ale výlučne v súvislosti s ním tvrdenou nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej (zamietnutím žaloby). Nadväzne, potvrdenie rozhodnutia v meritornej časti zakladá vecnú správnosť (pre viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi - § 380 ods. 1 CSP) aj od neho závislého výroku o náhrade trov konania. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu plného úspechu v spore (§ 255 ods. 1 CSP).

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľ - žalobca nebol v tomto štádiu konania (vôbec) úspešný, preto má žalovaná voči nemu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu - 100%.

20. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.